

Dor de Cluj

Adrian Păunescu

Sfios vin la tine ca-n templul Ardealului,
Eu, fiu de țărani din fierbintele sud,
Și Clujul e, tot, hohotire de clopote,
Și pașii lui Blaga pe străzi se aud.

Ca Iancu aș vrea pe suișul Feleacului
Să cad furtunos peste Cluj ca un cal,
Dar astăzi e liniște dulce în inima
Prea mult pătimitului nostru Ardeal.

Același e Clujul, aceiași sunt oamenii,
Mereu născători și mereu muritori,
Dar și de-aș avea tot o singură naștere
Aici aș muri de o mie de ori.

Mereu către dealul ciudat al Feleacului
Atras mi-a fost neamul bătrân de oltean,
Aici învățară ai mei, toate rudele,
Dumitru și Ana și Tina și Ioan.

Când noaptea se lasă tresar amintirile
Și trec literați spre un magic castel,
Ce seamănă Clujul în noapte cu creierul,
Un creier cu gânduri aprinse în el.

Și ce n-a fost voie, și clipele libere,
Și ce-i mulțumire, și ce e reproș
Se-aduna nostalgic la cumpăna nopților
Când Blaga își murmură pașii sfioși.

El trece spre moarte, în marea lui trecere
Și e printre noi și din nou printre duși,
Sfios într-un Cluj ca în templul Ardealului,
Ce dor mi-e de Blaga, ce dor mi-e de Cluj.

Ros-galben-albastre sunt razele Clujului,
Furtuna din veac mai de preț le făcu,
Bătrâni înțelepți poarta grija grădinilor,
Cei tineri pe piept au insigne cu „U”.

Atât de senin se transcriu tragediile,
Legendele iartă momentul cel crud,
Ce simplu cântăm: „Blaga-i mut ca o lebădă”

POEZII ONLINE

Și pașii lui Blaga prin Cluj se aud.